

חג החירותים-21 שליכלא

מאט: יהונתן פולארד

להלן מכתבו של יהונתן פולארד ששלך לפני שנה מזאת מוצבו הולר ומדרדר

חשיבות בגידה

השירות של ישראל לא היה למען מפלגה או מנהיג פוליטי. התגיסתי על מנת לשרת את האומה, למען טובת הכלל. מעולם לא בקשתי תודות או תמורה. אך גם בחילומותי הגוראים ביותר, מעולם לא דמינתי שלעם של לא יהיה אכפת ממצאות פדיון שכויים עד כדי כך שייעלו לשלטונו וייתנו כוח למפקד שלו לשעבר, אותו איש שבגד בי והפקייר אותו במשך 21 שנה. במקום זעקה לאומי שתאלץ את ממשלה ישראל להציג את שחרורי לקרת חג החירות, הלאו בני עמי לקלפי וכחו ברגע איתן להיות חבר הכנסת וככל הנראה גם לתפקיד שר.

בשעה שאני ממשיך להירקב בכלא, איתן חוגגת את נצחונו. זהו האיש שנכשל בכיצוע תוכנית המילוט שלו; שנותן עדות שקרית נגדי לאמריקנים; שהוא שותף בתכנון השלחת מהשגרירות; שלא נקבע למן שחרורי במשך 21 שנה. אך גרווע מלך זאת, איתן מחזיק בידיו כבר 21 שנה את העותק היחידי של מסמך שמהווה קלף מיקוח חשוב על מנת להציג את שחרורי. בחרותו של רפי אitinן לכනסת, והדיבורים אודות האפשרות שיתמנה לשם תקיעת אצבע בעיניהם של האמריקנים. זהה התగורות בהם שלא עולה לרפי אitinן כלום, אך אני משלים עליה בחו"י.

לא לסתור על הנס

המסורת היהודית מלמדת אותנו לא לסתור על ניסים. אנו חייבים לעשות את ההשתדלות שלנו ואלוקים יעשה את השאר. המכתב הזה והמסר החזק מתוכו הם ההשתדלות שלי. זהה זעקה אחרונה, זעקה מהלב, עמוקי נשמתי. מן המיצר אני זעק אליכם! בדמיות מני השואל! קריאה נרגשת לאחיך, כל בית ישראל. במשך 21 שנה אני מדם באטיות עד מוות לנגד עיני כל עם ישראל. במשך 21 שנה נותרו זעקותיי לעזרה חסרות מענה וכל תחנוני נפלו על אוזניים ערלות. אם חס וחיללה יאזל הזמן, לא תהיה שום דרך לכפר על החטא של עמידה על דמו של אח.

שמע ישראל! ה' אלקינו ה' אחד! ערו סוף סוף! הגיע הזמן לחזור בתשובה! העם חיב להתחדד מיד ולבצע סוף סוף את מצאות פדיון שכויים! לפועל! להתפלל! להשפיע! לדרוש!

רק מטור אהדות ישראל נראת לבורא עולם שבית ישראל לא ישיקוט ולא ינוח עוד! לא יעמוד עוד על דם רעהו! בפדיונו של שבוי אחד, עם ישראל פודה למשעה את עצמו.

חג החירותים קרב. בעדרת ה', הישועה תבוא כהרף עין! יהיו רצון שהפסח זהה יהיה חג של חירות - כללית ופרטית - והלוואי שהיא זה פסח של אותן מופתים לגאותם של כל שבוי עם ישראל! אכן! כן יהיה רצון!

חג הפסח ה-21 שליכלא מתקרב. אם לא יקרה נס, זה מה שעומד לעבר עלי במלול השבוע של חג החירות: רעב, היפטרמיה, עכובות פרך, בדידות, חול ותחושת בגידה.

רעב

בכל שנה אין מספיק מזון חג הפסח והרעב הוא "חברי" הקבוע. השנה זה יהיה אףיו גרווע יותר: האוכל הכספי לפסח שמוצב למכירה בקניינה של הכלא נגנבי ע"י אסירים אחרים. מה יהיה עכשו? אין לי שום של מושג.

היפטרמיה

זהו השם המשותף שנייתן לוריאציות רבות של מחלות הנובעות מחום. למרות מגן האויר החם בצפון קרוליינה, בית הסוהר ממשיך להפעיל את החימום באגן שבו אני מוחזק. האני כו"ה הוא סאונה אחת גדוולה והאט שלוי הוא סייר לחץ.

עכובות פרך

לא יהיה לי שום סדר פסח. לא מצה שמורה, לא יין, לא הסיבה כבן חורין. במשך השבוע של החג, ממש כמו בכל שבוע אחר, אני אליה עסוק בשטיפת חלונות ובניקוי אסלוות בכתבי שימוש. שום דבר אישי, בעניין זהה אני פשוט לא עם היהוד!

בדידות

אני לגמרי בלבד, בלי משפחה, בלי חברים, בלי מבקרים. אני מודאג עד כדי חול לי שאני חושב על אשתי האהובה אסתר, הנמצאת בירושלים. אסתור עדין נאבקת למן שחרורי למרות מצבה הבריאות הרעה, המחסור בכיסף וחוסר התמיכה המוחלט מצד ממשלה ישראל. אני מתגעגע אליה יותר משכל מילה תוכל לתאר. ליבי נשבר מן הידיעה שפעם נוספת שנינו עומדים לעבר את חג החירות כאסירים.

חול

21 שנים של סבל ממושך מכמה מבתי הסוהר עם התנאים הקשים ביותר, הרסו את המערכת החיסונית שלו. לחץ הדם שלו נמצא כבר זמן מהחזק לסකала, יש לי כולסטרול גבוה, סכירת, דלקת פרקים כרוניים, סימפטומים של גלקומה, התקפות קשות מיליס המרה, גידולים בסינוס שמנעים ממני להיבדק על מנת לוודא האם הם ממאים או שפיריים. בנוסף, יש לי סינוסיטיס כרוני אשר גורם לי לעיתים קרובות לדימום, סחרחרות, בחילה וכיבי ראש נוראים. ככלכל אלה נוסף הלחץ של המחסור במזון ושאר הקשיים של חג הפסח, מצבי רק הולר ומחייב.